

Després de catorze anys exercint d'enginyer tècnic -**"potser per això sóc una mica cartesià"**- en Joaquim M. Planas Vilella, més conegut al seu entorn per 'en Quim', va donar una nova orientació a la seva vida professional per a dedicar-se al dret: **"Quan em vaig casar, veia la feina que desenvolupava la meva esposa, M. Remei Puigvert, com a procuradora dels tribunals, i m'hi vaig interessar. Vaig començar la carrera ja casat i amb dues filles, l'Anna i la Marion, llavors un xic crescudes. Recordo com m'agradava assistir a les classes de la facultat, i que, a diferència dels meus companys, feia servir un mètode d'estudi deductiu, no basat en la memòria."** Aquest canvi de professió tan radical li ha servit per fer-se una idea totalment nova del que són els advocats, **"que sempre m'havien semblat un sector intrigant."** Abans de convertir-se en lletrat, va ser procurador conjuntament amb la seva dona. Assegura, però, que aquesta tasca **"d'enllaç entre l'advocat i el jutjat"**, que va desenvolupar durant deu anys, no era gens del seu gust, ja que no li permetia **"aprofundir en els plets o, millor, viure'ls."**

Ara, en canvi, pot treballar els assumptes d'una forma més intensa, aprofitant les dimensions contingudes d'una ciutat com Igualada, on és fàcil conèixer les implicacions fàctiques i humanes de tots els implicats. Tant és així que afirma que **"em costaria molt deixar d'implicar-me en els assumptes. Per això sé que no podria exercir de magistrat. Ser jutge és molt diferent de ser advocat. Impartir justícia comporta una enorme imparcialitat."** Ens ho diu un home amb un elevat sentit de la responsabilitat: **"Més d'una vegada he hagut de fer fora del despatx gent que em demanava que actués d'una manera incorrecta. Jo no serveixo per fer mal, d'una forma intencionada i innecessària, a la part contrària."** No tots els lletrats són com en Joaquim M.: **"Penso que el món de l'advocacia està mancat de moral. La nostra activitat es desenvolupa en circumstàncies límit, i hi ha companys que les traspassen."** I, tanmateix, els valors són inseparables d'una feina com la del nostre convidat: **"No és el mateix ser advocat que ser llicenciat en dret."** I què és per a ell el dret? **"Buscar, en una qüestió conflictiva, el nivell equitatiu entre les parts. Cal saber posar-se al lloc de l'altre per tal de veure si les coses són lògiques. Moltes vegades, l'aplicació de la llei no porta a resultats justos."**

L'exercici de l'advocacia a Igualada té les seves peculiaritats: **"L'advocat d'una població petita treballa de manera diferent que els de Barcelona: nosaltres podem assistir a totes les proves d'un plet, visitar els jutjats pràcticament a diari i conèixer de forma personal tots els funcionaris. Els de la capital, en canvi, no poden, donat que allí hi ha moltíssims jutjats."**

En el que sí que coincideixen els jutjats igualadins i els barcelonins és en el retard: **"L'excés d'afers en comparació als migrats mitjans humans i materials en són una causa."** L'opinió d'en Joaquim M. sobre la justícia a les acaballes del segle XX no és gaire encoratjadora: **"És el que no tenim i mai no tindrem. Em sap molt greu haver d'explicar als meus clients que dos més dos, al jutjat, no han fet mai quatre. És molt difícil fer entendre, dins el plet, que allò que dius és cert perquè necessites tenir proves, que es puguin practicar,**

que es facin correctament, i, per acabar, que el jutge les valori com un voldria." És difícil trobar solució al mal funcionament de la justícia: **"No s'entén que les dependències judicials estiguin tan mancades de mitjans humans i materials mentre que a altres departaments administratius disposen de tots els recursos tècnics que agiliten la seva feina. Em sembla que, si el ciutadà pogués pledejar de manera ràpida i eficaç, acudiria molt més al jutjat en defensa dels seus drets legítims, i llavors, possiblement, el pressupost es multiplicaria per deu, que és el que sembla que no interessi al govern, a pesar que cal valorar que la justícia és un dret fonamental del ciutadà."**

Aquest és en Joaquim M., un advocat senzill, amb un despatx generalista pel qual lluita diàriament: **"Quan ets un gran especialista en alguna qüestió, perds la perspectiva global. S'ha de tenir en compte que els problemes no són mai unívocs, i normalment tenen molts matisos que requereixen coneixements més amplis. M'agrada dominar uns temes, però alhora poder respondre d'uns altres. M'agrada la pràctica del dret que comporta un aspecte humà, com el penal, matrimonial..."** És precisament el dret penal el que acostuma a englobar casos més traumàtics, com ara el del toxicòman que ingressa a la presó per un robatori comès a canvi d'una dosi: **"He arribat a defensar delinqüents que necessitaven fins a 60.000 pessetes diàries d'heroïna. Aquesta quantitat representa molta més pèrdua en destrosses que el toxicòman ha dut a terme per aconseguir els diners. Això sense comptar les víctimes. Pocs polítics han estat valents per comprometre's amb una política seriosa de rehabilitació d'aquests ciutadans. Possiblement els preocupaven més els vots, però cal tenir ben clar que, si no es facilita una sortida a aquestes persones, el tema es complicarà tant personalment, per a ell, com socialment, per a tots."**

A més de les seves inquietuds polítiques i socials, en Joaquim M. Planas ens està demostrant, mitjançant els seus comentaris, que tenim al davant un home pluridisciplinari: **"M'interessa tot, tant el dret com l'economia, l'arquitectura... Si tingués vint anys menys, tornaria a la facultat a estudiar alguna altra carrera."** I, tanmateix, el nombre d'estudiants de dret és el reflex més clar de la realitat que els llicenciats es trobaran en acabar la carrera: **"He arribat a assistir a classes on hi havia 600 alumnes per aula. Aquesta massificació dificultava establir una relació especial amb els professors, cosa que m'hauria agradat molt."** No obstant això, té un record molt especial d'Eudald Vendrell, que impartia dret català. No es vol estar d'esmentar el nom d'alguns companys de feina que el van ajudar a tirar endavant, entre ells Manel Solà, també d'Igualada, **"tota una institució per als lletrats d'Igualada ja que sense necessitat d'estar al seu despatx, t'ajuda com si fossis un passant sense esperar cap contrapartida"**, o del seu sogre, Antoni Puigvert Matabosch, procurador de la Bisbal d'Empordà, que de ben segur ha tingut una influència decisiva en el canvi d'orientació professional cap al camí de l'advocacia. Si tots els igualadins són com el que ens ha acompanyat en aquesta pàgina, val a dir que a Igualada hi ha tot un pou de saviesa.

“Em sembla que si el ciutadà pogués pledejar de manera ràpida i eficaç, acudiria molt més al jutjat en defensa dels seus drets legítims”

Joaquim M. Planas - Igualada (Anoia)